

U deed die schaar in het gat dat u in mijn hals gemaakt had

Een zwaarlijvige vrouw was in ademnood en werd acuut geopereerd. In een paar seconden legde Pertierra met een scalpel haar luchtpijp bloot. Vervolgens gebruikte hij een speciale tang. Van achteren ziet die eruit als een soort schaar en aan de voorkant als een lange snavel van een vogel. Wanneer de drie benen open gaan maken ze een opening, die het mogelijk maakt een buis in te brengen waardoor de patiënt weer kan ademen. Het lukte om de luchtpijp in te leiden.

Een extra complicatie was dat de patiënt last kreeg van een klaplong. Pertierra en één van de anesthesisten prikten speciale naalden in haar borstholte. De naalden, die het best aangeschreven staan in zo'n situatie, zijn oranje naalden met het nummer 14. Zo kon de overtollige lucht uit haar borst verdwijnen. Om onnodige pijn te voorkomen werd de patiënt enige tijd in slaap gehouden.

Toen ze bijkwam vertelde ze opgewonden dat ze het licht had gezien en dat ze de verrichtingen van het medische team had kunnen volgen. Enkele dagen later vertelde ze hetzelfde aan Pertierra. Ze had Pertierra van achteren aan het werk gezien (dus vanuit een andere positie). 'Ik zag hoe u uw arm uitstak en mijn hals van boven naar beneden opensneed met een scalpel. Later vroeg u iets, ik weet niet meer wat u zei, u noemde de naam ergens van. Ze maakten een kistje open en reikten u een raar soort schaar aan, die zich aan de onderkant in drie delen opende. U deed die schaar in het gat dat u in mijn hals gemaakt had en daar stopte u een witte buis van plastic in. Daarna sloot u me ergens op aan, een soort rubber, iets wat leek op die elektriciteitsbuizen waar kabels doorheen lopen... Ik zag mijn lichaam en hoorde de geluiden van de monitoren. Jullie praatten met elkaar en luisterden naar mijn hart. Daarna vroegen jullie ergens om en jullie prikten in mij met erg grote naalden, die er aan de brede kant oranje uitzagen. Dat deed me het meeste pijn'. Vervolgens had de patiënt de ervaring dat ze opsteeg naar het licht en kwam ze bij op de Intensive Care. Volgens Pertierra konden haar waarnemingen niet op een normale manier verklaard worden. Hij vroeg haar dan ook of ze misschien iets van geneeskunde afwist, of anders of dit misschien gold voor een familielid van haar. Maar dat was zeker niet het geval. Wat de casus volgens Pertierra zo bijzonder maakt is dat de patiënt zeer specialistische medische instrumenten heeft waargenomen, die buiten het eigen vakgebied zo goed als onbekend zijn. Bovendien kan ze niet hebben gehoord welke kleur de naalden hadden, omdat die kleur gewoon niet genoemd wordt in zo'n setting.

Het heeft mij erg bezig gehouden of dit nu een droom of werkelijkheid was

Tijdens de operatie kreeg de patiënt een hartstilstand als gevolg van een plotselinge te lage bloeddruk. Het leek erop dat hij er niet meer uit zou komen, maar na een tijdje liet de groene ECG-monitor patronen zien die compatibel waren met een zwak, maar constant hartritme. Het ging om een man van middelbare leeftijd.

Enige tijd later vertelde de patiënt het volgende verhaal aan de dokter.

‘Ik wil u hartelijk bedanken. U hebt mijn leven gered. Maar er is één ding dat me bezig houdt. Vergeeft u mij als ik een beetje indiscreet ben. Ik weet dat ik de hartstilstand op het randje overleefde. Ik zag hoe u bezorgd was over mijn leven. Ik weet niet of wat ik meemaakte echt was of alleen maar een droom. Maar er was iets dat mijn aandacht trok. Mag ik vragen of ik dat goed gezien heb?’

Met enige verbazing gaf de chirurg zijn toestemming.

‘Weet u nog dat men uw sleutelbos met de bruine lederen hanger opraapte nadat die uit de zak van uw chirurgenkleding viel terwijl u vocht voor mijn leven?’

‘Inderdaad, een verpleegster vond die op de grond van de operatiekamer. Het is waar dat hij uit mijn zak gevallen moet zijn tijdens de reanimatie. Ik heb inderdaad een leren sleutelhanger.’

‘Ik kan hem zo beschrijven, omdat ik zag hoe hij viel. Ik kon perfect waarnemen vanuit mijn gezichtspunt dat hij uit uw zak viel en dat u het helemaal niet merkte. Het heeft mij erg bezig gehouden of dit nu een droom of werkelijkheid was. Ik heb lang gedacht dat het iets was dat mijn geest zelf had voortgebracht. Dat het een reflex was van mijn hersenen, een verzinsel. Maar nu zie ik dat dit niet klopt. Ik begrijp nu dat ik op die dag mijn lichaam verliet’.

De chirurg vertelde verder: ‘de man gaf een volledige beschrijving van de operatiekamer en hoe we bezig waren’.

(gebaseerd op Terugkeer voorjaar en zomer 2016)